

gament, descarregament i repartiment al Sindicat nacional d'Importació, assenyant-li una comissió del 5 per 100,

Que fou «el senyor Ventosa», qui, creient excessiva la dita comissió va proposar al Comitè, i aquest ho va acordar «per unanimitat i sense cap discussió ni observació» per part de cap dels seus membres, que fos reduïda al 1 i mig per cent.

No és veritat que resulta «exemplar» la informació d'«El Mundo»?

De La Veu de Catalunya.

D'ARTS

Orfeó Granollerí

HAVENT parlat diferents vegades d'aquest benemèrit Orfeó i sempre havent-nos donat motius d'elogi davant de sa noble i enlairada actuació en bé del bon nom de nostre poble i aixecament en la concepció de l'art musical, aquest art domesticador de les feres; encara que no d'aquella nissaga «d'hommes feres» que troben sols enlairador lo séu i procuren ensorrar tot lo sà que actui en nostre poble si no porta son sagell, sagell de *democràcia*, acaparador d'hommes, essents sols ells els honorats, i els altres, duient a son damunt l'aclaparadora deshonra, que per això son ells els qui més criden i per això és que sa paraula deu esser llei tot qui se'ls reveli deu esser soterrat ben sota terra, encara que siga una institució que tant honora a nostre poble, com així ho fa'l gloriós «Orfeó Granollerí», el veritat, — entenem-nos — el qui recabà sa independència cansats tots sos components dels vexàmens i injustícies amb que a tot hora es denigraba a tant lloable corporació, per aquells d'aquella casa que tot ho avantposen a sos assumptes particulars i de baixa política, estant sempre atents a lo que'ls proporcioni negoci...

L'Orfeó de que parlem es l'autèntic, el fundat en 1915 per son preclar mestre En Marí Llobet, ajudat de la majoria que avui formen a son entorn i que han sabut demostrar davant del poble que saben viure sols i encara millor i amb més plaenta vida, atenant-se al refrà de que *val més anar sol que mal acompanyat*.

Amb aquesta sèrie de cròniques que tenim en

projecte, volem demostrar el per que i com l'«Orfeó Granollerí» va veure's obligat a rompre cadenes i la injustícia i mala fè amb que foren tractats sos capdavaners i'l per que ells, els que *tot ho poden*, feren un altre Orfeó i ostenten a tort i a dret el mateix nom i'l per que de ses campanyes en els diaris afectes i d'altres que'n son corresponsals els principals causants de tot.

Així, demostrarem quins son els que's preocupen de tota manifestació de l'art en nostre poble i quins sols ho fan com a un medi per a satisfer ses baixes i ruïnes passions. — Wootz.

Comentaris

Han sigut molts i molt xistosos els que s'han fet en el transcurs de la darrera setmana a costa d'un confrare de Granollers, que afirmava en son darrer número, qu'«*El Vallès Nou* no havia criticat els comptes municipals quan precisament el mateix dia reproduïem nosaltres l'article d'«*El Vallès Nou*, que a les nul·litats dels periòdic torrista se'ls havia oblidat.

* * *

També se'n fan bastants a costa d'en Torras, perque, encara que ho negui, sab molt bé, com ho saben els de Montornès, qu'es ben veritat lo que deïem de la seva enserronada sobre lo del pont, cosa anàloga a lo de La Roca, que també esbrinarèm un altre rato.

* * *

Com a comentaris sabrosos els qu'es feren amb motiu de les amenaces fetes a en Serra i Dachs, desde «*El Demòcrata*. «Senyal que te raó quan en lloc de contestar-li desmentint-lo amb raons el volen fer callar amb amenaces» deïa la gent; i es perque el públic té un sentit molt practic de les coses i compren que darrera d'una actitud de bambolina, s'amaga sempre una confessió d'impotència i la rancunia de que s'hagi encertat el tret.

Teatral

Per al senyor En Vicenç Boix

Sorprès per la *foribonda* plàtica amb que te a bé obsequiar-me en el setmanari orga de la *democràcia* en *defensa* d'una crítica meva, me veig precisat a sortir de mon